

[Lisbet Hindsgaul.]

hed for Indgriben til Stede, hvor det ikke absolut gælder Moderens Liv og Helbred, og derfor tager vi i nogen Grad Afstand derfra.

Den højtærede Justitsminister har i en stor Tale i Folketinget stærkt understreget Depressionstilstanden hos Kvinden som meget faretruende. Dette er ogsaa rigtigt i det enkelte Tilfælde, kun er det overmaade vanskeligt at opstille dette Sygdomstilfælde som en Kategori, hvorunder meget kan indordnes. Er det ikke en Ventil, kan det ikke i videste Forstand give Grundlag for den Mulighed, at en Læge, som maaske har menneskelig Forstaaelse, Medlidenhed med ulykkeligt stillede Mennesker, maa bøje sig? For en Kvinde, som gennemlever den første Tid af et Svangerskab, er jo — som Venstres ærede Ordfører ogsaa har understreget — Genstand for store Sindssvingninger. Dette, at hendes eventuelle Svangerskab maaske kan bringe hende Skam og Ulykke, bevirker, at hun faar uanede Kræfter til at bevise det, hun vil bevise, og er det ikke forstaaeligt, at den Læge, som har Medlidenhed med en Kvinde, der indvier ham i Forhold, som truer hendes Liv og Helbred, søger at finde en Staaaplads inden for Loven og gør det saadan, at denne benyttes? Derfor synes vi, at man med ganske nøgtern Indstilling maa se Lovparagrafferne efter, saaledes at man her kan staa paa det mest reelle Grundlag.

Med Hensyn til § 1, Stk. 2, der omhandler Krænkelse af Kvindens Kønshedsfrihed, vil jeg sige, at det er meget vanskeligt at trække bestemte Grænser her. Man kan spørge: Er der Tale om Vold, eller er der ikke Tale om Vold? Kvinder er som bekendt ikke Engle; derfor maa man medtage alle Kønshedsberøvelser, der er konstateret gennem Undersøgelser og Dom, og man maa naturligvis bøje sig for Retten til at afbryde et Svangerskab, der er skabt paa et saa uværdigt og unaturligt Grundlag.

Angaaende § 1, Stk. 3, der omhandler Svangerskabsafbrydelse grundet paa psykisk Degeneration, Sindssygdом, Aandsvagthed, Epilepsi o. lign., har mit Parti ingen Indvendinger at gøre, men følger Regeringsforslaget. Naar det imidlertid ikke har været saa lige en Sag for mig at slutte mig hertil, er Grunden den, at jeg ikke er helt klar over, hvor Grænsen sættes, hvor stærkt aandsvag man skal være, hvor epileptisk. Naar man som jeg — og sikkert enhver i dette høje Ting — har set Eksempler paa, at de mest aandsfattige Mennesker, tilsyneladende fuldkommen uskikkede til at klare sig, endsige til at føde Børn, har sat enkelte

Børn i Verden, som har været fuldt ud normale og har kunnet klare sig som andre Mennesker, ja, saa er det, jeg synes, at det er meget vanskeligt helt at slutte sig til dette. Ingen kan jo nemlig forudsige det ufødte Barns Karakter og Livsegenskaber, og er der ikke noget, der hedder, at Grænsen mellem den sindssyge og Geniet ikke er let at drage? Men jeg bøjer mig her for Autoriteternes Udsagn og tilføjer, at de Eksempler, som gør mig betænkelig, er isolerede Tilfælde, sikkert er Undtagelser, og derfor kan jeg sammen med mit Parti slutte mig til Regeringsforslaget paa dette Punkt. Men ogsaa her synes jeg — og det gælder for Resten flere Omraader, som jeg ikke skal komme nærmere ind paa —, at der lægges et meget stort Ansvar paa Lægerne. At skulle afgøre Betingelserne for et Menneskelivs Udslukkelse er — ja, det kan maaske blive en rutinemæssig Gerning — meget svært for de paagældende, da der jo forekommer Tilfælde, hvor Tvivlen melder sig. Dette viser igen, hvor uhyre vanskeligt det er at fortolke Lovens Bogstav, og hvor nøgtern, hvor nøjesende og reelt vurderende Lovgivningen maa være.

Det andet store Omraade, som den højtærede Ministers Opmærksomhed har været rettet mod, er Oprettelsen af Seksualklinikker. Jeg siger med Vilje „har været“, for jeg fik egentlig det Indtryk af Folketingsforhandlingerne forleden Dag, at det var, som om Ministerens Stilling her var blevet noget usikker, idet den højtærede Justitsministers Udtalelser faldt noget i Retning af, at man foreløbig kunde prøve, kunde se Tiden an, om noget bedre skulde vise sig. De var i det hele Udtryk for, at det, Ministeren tænkte sig paa dette Omraade, ikke var helt udformet. Dette siger jeg ikke for at angribe den højtærede Minister, jeg vilde tværtimod hilse med Glæde, hvis det skulde udvikle sig saaledes, som vi inden for mit Parti ønsker det. Disse Seksualklinikker er et meget, meget vanskeligt Problem. Hvordan skal de ledes, hvad skal de indeholde? Jeg ser udmærket godt det berettigede i den højtærede Justitsministers Udtalelse om, at Ungdommen bør oplyses i seksuel Hygiejne, og det er maaske naturligt, eller rettere sagt det er naturligt, at denne Opgave henlægges til Hjemmene, men det er jo de færreste Forældre, som kan tale med deres Børn derom. I Skolerne burde denne Opgave ogsaa tages op. Jeg ved, som Venstres ærede Ordfører (Esther Malling Pedersen) udtalte, at Opgaven inden for Kvindebevægelsen er blevet røgtet særdeles godt, og at Tilstrømningen til seksuelt